

[Handelsministeren.]

i Livsforsikringsloven havde nedsat Forsikringsbeløbene til 81 $\frac{3}{4}$ pCt. Generalforsamlingen forkastede imidlertid et af Forsikringsraadet fremsat Forslag til et nyt Selskab udelukkende med det Formaal at overtage Gotha-Bankens Forsikringer og vedtog med den fornødne Majoritet et af Dr. Jørgensen udarbejdet Forslag, hvilket var baseret paa en individuel Behandling af hver Forsikringssum. Forslaget blev ganske vist, under Protest fra Forsikringstagerens Side, ifølge Forsikringsraadets Forlangende kun vedtaget med den Klausul, at ingen forsikret maatte modtage under 81 $\frac{3}{4}$ pCt., idet Raadet fastholdt den Anskuelse, at dets Nedsættelse til 81 $\frac{3}{4}$ pCt. betød et Løfte til de forsikrede om, at de ikke kunde komme under denne Grænse. Det saaledes vedtagne Forslag blev kort efter Behandlingen, nemlig den 26. Oktober 1928, indsendt til Forsikringsraadet til Videresendelse til Ministeriets Godkendelse. Forsikringsraadet var imidlertid længe om at afgive sin Indstilling, det skal jeg indrømme, og Ministeriet blev paa forskellig Vis anmodet om at intervenere i Sagen, hvilket det ogsaa gjorde. Den 14. Juni 1929 indsendte Forsikringsraadet sin Indstilling til Ministeriet, og ganske kort Tid efter overgik samtlige Livsforsikringssager ifølge kgl. Resolution, saaledes som jeg allerede har antydnet, fra Socialministeriet til Handelsministeriet. Vi har nu underhaanden indhentet en Udtalelse fra Professor Sindballe, der er særlig kyndig i Forsikrings-spørgsmaal, vedrørende Muligheden for at godkende de for de nye Forsikringsselskaber — der ogsaa skulde tegne nye Forsikringer — vedtagne Vedtægter.

Da der imidlertid den 27. Juni i Fjor var indgaaet til Ministeriet en 17 Sider stor Skrivelse, hvori man paa forskellig Vis Punkt for Punkt gennemgik, til Dels imødegik, de forskellige Punkter i Forsikringsraadets Indstilling, og i hvilken man foreslog forskellige Ændringer i de vedtagne Vedtægter, blev det nødvendigt for Ministeriet paa ny at udsætte Sagen og sende den tilbage til Forsikringsraadet, som er det Organ, Handelsministeriet eller det Ministerium, der til enhver Tid behandler denne Sag, nødvendigvis maa støtte sig til, idet

det er det Organ, der er oprettet i Henhold til Loven og anvist den paagældende Minister som det sagkyndige Organ.

Der opstod imidlertid for Ministeriet et helt nyt Spørgsmaal. Ved Skrivelse af 23. August 1929 rejste Bestyrelsen for det under Oprettelse værende Livsforsikringsselskab, altsaa det Selskab, der er Tale om skal endeligt godkendes, det Spørgsmaal, om Forsikringsraadet overhovedet havde været berettiget til i 1924 at give Hovedsædet for Gotha-Banken den Saldokvittering, jeg allerede har nævnt, imod, at Selskabet betalte de 160 000 Kr. og udleverede, hvad der i øvrigt er Tale om. Raadets Fremgangsmaade havde man ganske rigtigt gennem Aarene kritiseret, men Kritikken syntes hidtil at have drejet sig om, hvorvidt Raadet havde skønnet rigtigt, da den nævnte Saldokvittering blev givet, idet det bl. a. var hævdet, at Overenskomsten med Svejts gav et langt bedre Resultat — det er ogsaa hævdet her. I denne Forbindelse vil jeg sige, at der er vedtaget en Særlovgivning i Svejts, som man ikke maa lade ude af Betragtning ved denne Lejlighed.

Nu rejstes imidlertid det Spørgsmaal, om Raadet overhovedet havde haft Hjemmel til at frigøre Hovedsædet, idet det i Skrivelsen, som bl. a. er underskrevet af Direktør Thielst, hedder, at Bestyrelsen har anset det som sin Pligt — altsaa den nye Bestyrelse — at faa dette Spørgsmaal nærmere undersøgt. Man forespurgte nu, om Ministeriet — altsaa Handelsministeriet — vilde gaa med til en udenretlig Afgørelse af hele Spørgsmaalet og give Tilsagn om i Tilfælde af Sagsanlæg ikke at gøre gældende, at Spørgsmaalet var forældet ifølge Bestemmelserne i Loven af 1908, den 5-aarige Forældelsesfrist, samt om man vilde lade Sagen afgøre med tre Sager, en for en islandsk Forsikringstager, en for en dansk Forsikringstager og en for en færøsk Forsikringstager — jeg gør dog i denne Forbindelse opmærksom paa, at Færøernes Befolkning ogsaa er Danskere.

Efter forskellige Forhandlinger, ogsaa med Folketingets Finansudvalg, blev der givet Selskabets juridiske Konsulent, Højesteretssagfører Fich, Tilsagn om, at Handelsministeriet vilde se bort fra Forældelses-